

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/205/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713207001
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6713207001.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Debt Finance AG, so sídlom Industriestrasse 13C, 6300 Zug, Švajčiarsko, IČO CHE-100.023.266, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, P. O. BOX 205, Bratislava, proti odporcovi F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. O. XXXX/X, XXX XX I., štátny občan SR, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Občianske združenie OZ právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom Sofijská 13, 040 01 Košice, IČO 42 247 268, zast. JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom, Stará Baštová 2, 040 01 Košice, adresa na doručovanie Budapeštianska 8, 040 13 Košice, o zaplatenie 1562,56 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo dňa 27. 11. 2014, č. k. 11C/32/2014 - 118, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 422,93 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 05. 10. 2012 až do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 18,00 eur, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku vždy do 15. dňa v mesiaci, pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej zo splátok. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že zmluva o úvere, z ktorej navrhovateľ (pôvodný navrhovateľ Profidebt Slovakia, s.r.o. z konania vystúpil - súd pripustil zmenu účastníkov uznesením č. k. 11C/32/2014-83 zo dňa 26. 06. 2014) uplatnil svoje nároky, bola uzavretá dňa 05. 09. 2007 medzi právnym predchodcom navrhovateľa GE Money, a.s. (veriteľom) a odporcom (dlžníkom). Keďže v zmluve chýbajú podstatné náležitosti stanovené v § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to podľa písm. g) konečná splatnosť úveru a podľa písm. k) priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov za spotrebiteľský úver, úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 tohto zákona. Súd preto skúmal len oprávnenosť a priznal iba nárok navrhovateľa v časti nesplateného zostatku istiny úveru (zostatok istiny je 422,93 eur) s príslušným úrokom z omeškania v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a vo výške podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. odo dňa, kedy sa odporca dostal do omeškania s platením svojho peňažného dlhu. S prihliadnutím na súdom zistené momentálne zárobkové možnosti odporcu a jeho vyživovacie povinnosti povolil súd odporcovi dlh splácať v mesačných splátkach po 18,00 eur (§ 160 O. s. p.). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej nevyhovel jeho návrhu, zmenil a návrhu navrhovateľa vyhovel v celom rozsahu, alebo aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Namietal, že súd ani nerozhodol o celom jeho návrhu, pretože okolnosť, že v časti bol návrh žalobcu vlastne zamietnutý, vyplýva iba z odôvodnenia rozsudku. Poukazuje na to, že právny vzťah, ktorý bol

predmetom prvostupňového konania, bol založený Zmluvou o úvere zo dňa 05. 09. 2007. Na daný prípad súd aplikoval ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré v čase podpisu zmluvy o úvere neexistovalo, povinnosť veriteľa uvádzať v zmluve konečnú splatnosť úveru bola do zákona zavedená až novelou zákona účinnou od 01. 04. 2008. Rovnako údaj o RPMN nebol obligatívnou náležitosťou zmluvy. Predmetná zmluva o úvere obsahovala všetky náležitosti požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Potom záver súdu spočívajúci v tom, že úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, nie je správny.

Navrhovateľ uplatňuje náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania spoločne a nerozdielne od odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Vedľajší účastník na strane odporcu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podľa ust. § 212 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (O. s. p.) a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) a f) O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ods. 2).

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, ak súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Jedným z dôvodov pre zrušenie prvostupňového rozhodnutia v rámci odvolacieho konania je teda nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis nesprávne ho ale interpretoval.

Vzhľadom na dôvody uvedené navrhovateľom v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že odvolateľovi treba dať za pravdu v tom, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil, pretože na zistený skutkový stav aplikoval právne predpisy v ich znení, ktoré znenie sa na daný prípad nevzťahuje.

Okresný súd na existujúci skutkový stav retroaktívne (späťne) aplikoval ustanovenia právnych predpisov, a to zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ktoré ustanovenia v rozhodnom čase - v čase vzniku právneho vzťahu posudzovaného v prebiehajúcim konaní (ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere 05. 07. 2007), neboli platné, neboli účinné a ani neexistovali.

Napr. pri ustálení právnej kvalifikácie zákonného dôvodu nepriznania nároku na úrok z úveru (bežný úrok) a poplatky vychádzal z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľoch č. 258/2001 Z. z. v znení novely zákona č. 568/2007 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2008, ktoré ale na daný prípad, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 05. 09. 2007, t. j. za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z. účinnom v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy, vzťahovať nemožno. A to ani vzhľadom na prechodné ust. § 8aa ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch k úpravám účinným od 01. 01. 2008, a to preto, že zákonom stanovené podmienky v zmysle vyššie uvedenej novely v ust. § 7a ods. 1 a ods. 2, boli splnené až k 29. 06. 2008. Priemerné hodnoty RPMN pre jednotlivé typy spotrebiteľských úverov boli Ministerstvom financií SR prvýkrát zverejnené dňa 29. 04. 2008, takže v zmysle § 8aa ods. 1 zákona, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere a formulár (§ 3 ods. 5) musí obsahovať prvýkrát RPMN (§ 4 ods. 2 pís. k) do dvoch mesiacov po jej zverejnení podľa § 7a ods. 2, veriteľa sú povinný údaj RPMN

v zmluvách uvádzať od 29. 06. 2008 vrátane. Uvádzanie tejto priemernej hodnoty veriteľmi od 29. 04. 2008 do 28. 06. 2008 bolo dobrovoľné.

Všeobecne platí, že právne predpisy nepôsobia späť (lex retro nom agit) - zásada zákazu retroaktivity. Právne vzťahy, nároky z nich vyplývajúce a pod. sa musia spravovať normami, ktoré platili v čase ich vzniku.

Úprava podrobností stretu časovo rozdielnych predpisov je vecou prechodných ustanovení následného predpisu.

Ak súd vec nesprávne právne posúdil, na existujúci skutkový stav nepoužil správny právny predpis, resp. príslušné znenie ustanovenia tohto predpisu nemôže byť a nie je správne jeho rozhodnutie. Je to dôvod na zrušenie takéhoto rozhodnutia a vrátenie veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V odvolacom konaní odvolaciemu súdu neprináleží nahradzovať chýbajúci právny názor prvostupňového súdu ohľadom právnej kvalifikácie a jej výkladu, na ktorej má byť založené prvostupňové rozhodnutie. Pripustiť takýto postup odvolacieho súdu by mohlo znamenať odňatie možnosti účastníka konania náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných opravných prostriedkov.

Taktiež písomné vyloženie myšlienkového postupu rozhodujúceho (okresného) súdu v odôvodnení rozhodnutia nezodpovedá výroku rozhodnutia, ku ktorému súd dospel. Správnosť výroku nie je preskúmateľná, nakoľko obsah výroku rozsudku v tomto prípade nevyjadruje (hoci má a musí vyjadriť) vzťah k obsahu návrhu na začatie konania zo dňa 12. 04. 2013 (výrok zjavne nie je úplný, súd nerozhodol o celom návrhu navrhovateľa na začatie konania).

Keďže prvostupňový súd bude vo veci ďalej konať (§ 226 O. s. p.), znovu rozhodne o trovách prvostupňového konania a aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu odvolacieho súdu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.